

1.

1- A L'ESGLÉSIA.

Dins l'església.

VÍDUA: Em sembla tan estrany ser aquí, davant de tots vosaltres... No sé si seré capaç de trobar el fil, perdoneu-me... Se suposa que he de dir alguna cosa d'ell... I tot el que em ve al cap és la barberia... Era la seva vida... Li agradava tenir-la impecable. Volia que els clients, tot just entrar, sentissin l'olor de Floïd i se n'oblidessin per un moment, de tot el desordre i la porqueria del barri. Era feliç veient-los *sortir* ben pentinats, ben afaitats, perfumats... I donant-los un caramel d'anís abans de sortir per la porta. Com si només te'l donés a tu, com si et fes un tracte especial. Era la seva manera de fer que les coses anessin millor...

Silenci.

Ja sé que tothom ha de morir, però la pena que arrossegaré no me la treu ningú...

Silenci.

M'he quedat un moment amb ell, sola. Abans de sortir a dir aquestes paraules.

He intentat aixecar-li les parpelles, volia veure els seus ulls... però no hi ha hagut manera...

Silenci.

Demà obriré a primera hora i la barberia estarà impecable. Amb l'olor de Floïd i els caramels d'anís. El primer mes faré un preu especial, mentre acabo d'agafar-hi traça... Gràcies per haver vingut...

Després de l'enterrament el FALANGISTA s'apropa a la VÍDUA.

FALANGISTA: Victòria, pots comptar amb mi per al que sigui, ja ho saps.

VÍDUA: Gràcies.

FALANGISTA: Seguiré venint a afaitar-me un cop a la setmana. Com si no hagués passat res. I pagaré el preu de sempre.

VÍDUA: No he afaitat mai ningú.

FALANGISTA: Te'n sortiràs.

VÍDUA: El trobaré tant a faltar.

FALANGISTA: Jo també, era un bon amic. Ens fèiem un fart de riure cada vegada que sortíem a caçar.

Silenci.

Vols que t'acompanyi a casa amb el cotxe?

VÍDUA: Baixaré amb el tramvia, encara he de fer algunes coses.

Silenci.

Què?

FALANGISTA: Hi aniràs molt tranquil·la.

Silenci.

Estàs bé?

La VÍDUA assenteix. El FALANGISTA li fa un gest afectuós i se'n va.

2- A LA BARBERIA.

Dins la barberia, la VÍDUA i la CANTANT.

VÍDUA: Baixava tota sola en el vagó. Vam creuar-nos amb un altre tramvia que també anava buit. Era com un malson, no entenia res. Després m'assabento que tots els tramvies de la ciutat circulen buits.

CANTANT: Han pujat el preu del bitllet, vint cèntims. La gent no s'ho pot permetre. Han decidit anar a peu fins que –

VÍDUA: Anar a peu?

CANTANT: Fins que el preu torni a ser el d'abans.

VÍDUA: No ho aconseguiran. No és la manera.

CANTANT: De moment ningú hi puja.

VÍDUA: No en tenia ni idea. A la barberia no arriben aquestes coses. I amb tot el merder de l'enterrament...

Silenci.

CANTANT: Com va, tens clients?

VÍDUA: És un desert. Si algú hi entra per casualitat, quan veuen que els ha d'atendre una dona, fan mitja volta i se'n van.

CANTANT: Veure una barbera els deu espantar.

VÍDUA: A mi no em fa cap gràcia, ara per ara tiro endavant amb el raconet que havíem estalviat, però no durarà gaire.

CANTANT: Per què no et vens el cotxe? No crec que el facis servir gaire.

VÍDUA: Encara fa la seva olor. Seria com faltar-li al respecte. A més, és com si hagués passat a ser del seu germà.

CANTANT: El fa servir?

VÍDUA: Ni l'ha tocat.

CANTANT: Doncs parla amb ell.

VÍDUA: No val la pena, és com si no hi fos. Sembla una ombra.

CANTANT: És un home estrany, i amb els anys, encara més.

VÍDUA: L'altre dia li vaig demanar que col·laborés una mica. Les lleties no les regalen.

CANTANT: I què et va dir?

VÍDUA: Que quan creixi alguna cosa del seu hort, anirà directa a la taula.

Apareix un home. És el MESTRE, que les interromp.

MESTRE: Puc passar?

CANTANT: Endavant.

VÍDUA: Si us plau, entri.

CANTANT: Et deixo.

VÍDUA: No cal.

MESTRE: No cal.

VÍDUA: Segui. A part d'afaitar-lo, li puc arreglar una mica els cabells. Li faré un bon preu.

MESTRE: No, gràcies.

CANTANT: En sap molt.

MESTRE: Segur, però jo no he vingut a afaitar-me, ni a tallar-me els cabells.

CANTANT: Vol que li cantem una cançó?

VÍDUA: En què el puc ajudar? Busca una adreça?

MESTRE: Avui és l'aniversari de la meva dona. Està malalta, no pot moure's de casa. Voldria que algú li tallés els cabells i l'empolainés una mica.

VÍDUA: Viuen molt lluny d'aquí?

MESTRE: A Sant Gervasi. Li pagaré bé el servei i, si cal, la tornaré fins *aquí*.

VÍDUA: Ha ser de ara?

MESTRE: És possible?

CANTANT: No pots deixar la barberia tota sola.

VÍDUA: Te'n pots cuidar tu?

CANTANT: No li farà cap mal, oi?

MESTRE: Què vol dir?

CANTANT: L'altre dia van matar una dona en un descampat. Li van obrir el cap a cops de martell.

MESTRE: Ho vaig llegir als diaris. Però no, jo només –

VÍDUA: Ens en podem anar, si vol. Ja estic a punt.

CANTANT: Vés amb compte.

VÍDUA: No pateixis. I gràcies.

CANTANT: Quin remei. Si no tornes, me la quedaré jo.

El MESTRE i la VÍDUA surten. Temps. Entra el NOI, com si fos en un quadrilàter de boxa.

NOI: Derechazo directo al hígado. Su contrincante ha caído fulminado en la lona. El árbitro empieza la cuenta atrás: 10, 9, 8... La Pulga del Distrito Quinto está a punto de ganar otro combate por KO. Una vez más se ha mostrado implacable... 6, 5, 4... El público ruge su nombre... 3, 2, 1...

De sobte el NOI veu la seva mare.

NOI: Què fas encara així? És tard.

CANTANT: Com ha anat a la fusteria?

NOI: No hi arribarem.

CANTANT: Ho haurem de deixar per a un altre dia.

NOI: M'ho vas prometre.

CANTANT: Avui no pot ser.

NOI: Tota la setmana esperant.

CANTANT: A la Victòria li ha sortit un imprevist.